tagen den eneste Slags, hvortil Sokrates hørte: Filosoferne. Thi kun disse, og af disse da atter kun de sande Filosofer, Visdomssøgerne i Aand og Sandhed, havde til syvende og sidst for Platon den rette menneskelige Lødighed.

— Desuden, i det Liv, Platon skildrer, og som han har iagttaget, deltog Kvinden slet ikke. Som Virkelighedsskildrer kan Platon ikke indføre hende, hvor hun ikke hører hjemme. Mænd var det, der prægede Oldtidslivet, Mænd var det, med hvem Platon omgikkes, samtalede, Kvinderne havde man kun at gjøre med for sine Svagheders Skyld. Hvis Menneskene, eller rettere Mændene, havde været saa gode, som de burde være, saaledes som Platon sukkede efter, at de skulde være, vilde Kvinden egentlig været fuldstændig overflødig; Sansebehovet kunde ikke findes hos sansefrigjorte Mænd. — Den græske Hustru færdedes i sit Kvindehus; udenfor dettes Vægge var der ingen Verden for hende. Den anden Slags Kvinde, Hetæren, kunde vel paa en vis Maade siges at deltage i Samfundslivet, om hende kunde Mænd nok flokke sig, og i Glædeshusene kunde der vel være Liv, men Plato har ikke fundet for godt at skildre os den Slags Liv. Derimod selve Byen med dens Gader og Stræder, Gymnastikhuse og Buegange havde Mændene for dem selv; Torvet, hvor de dannede Athenienserne yndede at slentre om den meste Tid af Dagen, frembød kun et mandligt Skuespil; Theatrene ligeledes. Intet Under derfor, at der kun yderst sjælden kommer en kvindelig Skikkelse over Platons Scene, hvor Mændene færdes: Der maa noget overordentligt til, for at Kvinden skal lokkes ud af sit Kvindehus, ud imellem Mændene.

— En usædvanlig Begivenhed skylde vi da ogsaa det lille Glimt af Xantippe, Sokrates' Hustru (i „Fædon"). Manden sidder i Fængslet og venter Døden; Dommen er afsagt. Jamrende og klagende sidder Hustruen ved hans Side med deres lille Søn, da Vennerne træde ind. Sokrates, der generes af Xantippes hysteriske Væsen, griber strax Lejligheden til at faa hende fjærnet og lader en af Vennerne føre hende bort. Hylende og slaaende sig for Brystet forlader hun Stedet, hvorpaa den uforstyrrelige Filosof gjør et Par dybsindige Bemærkninger angaaende det ubehageliges Gavn som fremhævende det behagelige, — uden Tvivl med en fin Hentydning til sin Ægtehalvdel. Efter al Sandsynlighed slider og slæber denne Xan-